

הַלְבוֹת בִּיאַת הַמִּקְדָּשׁ פָּרָק ג

א. מִצֹּת עָשָׂה לְשַׁלַּח כָּל הַטָּמְאִים מִן הַמִּקְדָּשׁ, שֶׁנֶּאֱמָר "וַיִּשְׁלְחוּ מִן-הַמִּחֲנֶה, כָּל-צְרוּעַ וְכָל-זָב; וְכָל, טָמֵא לְנֶפֶשׁ" (במדבר ה, ב). זֶה הַמִּחֲנֶה הָאֶמּוֹר כָּאֵן הוּא מִחֲנֶה שְׂכִינָה, שֶׁהוּא מִפְתַּח עֲזָרַת יִשְׂרָאֵל וּלְפָנִים.

ב. שׁוֹמֵעַ אֲנִי שֶׁהַמִּצְוָה וְהַזָּב וְטָמֵא מֵת, שֶׁלִּשְׁתֵּן בְּמָקוֹם אֶחָד: תִּלְמַד לֹמַר בְּמִצְרַע "בְּדָד יֵשֵׁב, מִחוּץ לַמִּחֲנֶה מוֹשְׁבוֹ" (ויקרא יג, מו) זֶה מִחֲנֶה יִשְׂרָאֵל, שֶׁהוּא מִפְתַּח יְרוּשָׁלַיִם וּלְפָנִים; מֵה מִצְרַע שֶׁטָּמְאָתוֹ חֲמוּרָה, חֲמוּר שְׁלוּחוֹ מִשְׁלוּחַ חֲבֵרוֹ אֵף כָּל שֶׁטָּמְאָתוֹ חֲמוּרָה, חֲמוּר שְׁלוּחוֹ מִשְׁלוּחַ חֲבֵרוֹ.

ג. לְפִיכָךְ מִשְׁלַחֲיִן אֶת הַמִּצְרַע חוּץ לְשְׁלוֹשׁ מִחֲנוֹת, שֶׁהוּא חוּץ לְיְרוּשָׁלַיִם, מִפְּנֵי שֶׁהוּא מְטַמֵּא בְּבִיָּאָה, מֵה שְׁאִין הַזָּב מְטַמֵּא. וּמִשְׁלַחֲיִן זָבִין וְזָבוֹת נָדוֹת וַיּוֹלְדוֹת חוּץ לְשְׁתֵּי מִחֲנוֹת, שֶׁהוּא חוּץ לְהַר הַבַּיִת, מִפְּנֵי שֶׁהֵן מְטַמְּאִין הַמִּשְׁכָּב וְהַמוֹשָׁב אֲפֹלוּ מִתַּחַת הָאֶבֶן, מֵה שְׁאִין הַמֵּת מְטַמֵּא.

ד. טָמֵא מֵת, אֲפֹלוּ הַמֵּת עֲצָמוֹ מִתֵּר לְהַכְנִס לְהַר הַבַּיִת: שֶׁנֶּאֱמָר "וַיִּקַּח מֹשֶׁה אֶת-עֲצָמוֹת יוֹסֵף, עִמּוֹ" (שמות יג, יט), עִמּוֹ בְּמִחֲנֶה לוֹיָהּ.

ה. הַחִיל מִשְׁלַחֲיִן מִמֶּנּוּ גוֹיִים, וְטָמְאֵי מֵת, וּבֹעֲלֵי נָדוֹת; אֲבָל טָבוֹל יוֹם נִכְנָס לָשֵׁם, שֶׁכָּכֵר טָבֵל. עֲזָרַת נָשִׁים, מִשְׁלַחֲיִן מִמֶּנָּה טָבוֹל יוֹם; אֲבָל לֹא מַחֲסֵר כְּפוּרִים, שֶׁמַּחֲסֵר כְּפוּרִים הָעָרִיב שְׁמִשּׁוֹ. וְאִסּוּר טָבוֹל יוֹם בְּמִחֲנֶה לוֹיָהּ, מִדְּבָרֵי סוּפְרִים.

ו. מִעֲזָרַת יִשְׂרָאֵל וּלְפָנִים אֲפֹלוּ מַחֲסֵר כְּפוּרִים לֹא יִכְנָס לָשֵׁם, שֶׁעֲדִין לֹא טָהַר טָהֲרָה גְמוּרָה: שֶׁנֶּאֱמָר "וְכִפֹּר עָלֶיהָ הַכֹּהֵן, וְטָהֲרָה" (ויקרא יב, ח), מִכָּלֵל שֶׁעֲדִין לֹא גְמָרָה טָהֲרָתָהּ.

ז. הַטָּמֵא הַמִּשְׁלָּח מֵהַר הַבַּיִת אִם נִכְנָס, עוֹבֵר בְּלֹא תַעֲשֶׂה וְלוֹקָה: שֶׁנֶּאֱמָר "וַיֵּצֵא אֶל-מִחוּץ לַמִּחֲנֶה" (דברים כג, יא), זֶה מִחֲנֶה שְׂכִינָה; וְ"לֹא יָבֹא אֶל-תּוֹךְ הַמִּחֲנֶה" (שם), זֶה מִחֲנֶה לוֹיָהּ.

ח. וְכֵן מִצְרַע שֶׁנִּכְנָס לְיְרוּשָׁלַיִם, לוֹקָה; אֲבָל אִם נִכְנָס לְשָׂאֵר הָעָרִים הַמִּקְפּוֹת חוּמָה אֵף עַל פִּי שְׁאִינוֹ רִשְׁאִי, לְפִי שֶׁנֶּאֱמָר "בְּדָד יֵשֵׁב" (ויקרא יג, מו) אִינוֹ לוֹקָה. נִכְנָס הַמִּצְרַע לְהַר הַבַּיִת, לוֹקָה שְׁמוֹנִים; אֲבָל טָמֵא מֵת אוֹ טָבוֹל יוֹם שֶׁנִּכְנָס לְעֲזָרַת נָשִׁים, אוֹ מַחֲסֵר כְּפוּרִים שֶׁנִּכְנָס לְעֲזָרַת יִשְׂרָאֵל אֵף עַל פִּי שְׁאִינוֹ לוֹקָה, מִכֵּין אוֹתוֹ מִכַּת מִרְדּוֹת.

ט. וְכֵשֶׁם שֶׁשְׁלוּחַ טָמְאִים מִן הַמִּקְדָּשׁ בַּעֲשֵׂה כֹךְ אִם נִכְנָסוּ, עוֹבְרִים בְּלֹא תַעֲשֶׂה: שֶׁנֶּאֱמָר "וְלֹא יִטְמְאוּ אֶת-מִחֲנִיָּהֶם" (במדבר ג, ג), זֶה מִחֲנֶה שְׂכִינָה. וּמִנֵּין שְׁאִינוֹ עוֹבֵר אֲלֵא אִם נִכְנָס, אֲבָל אִם נָגַע בַּעֲזָרָה מֵאַחֲרֶיהָ פֶּטוּר תִּלְמַד לֹמַר בִּיּוֹלָדֶת "וְאֶל-הַמִּקְדָּשׁ לֹא תִבֹּא" (ויקרא יב, ד).

י. טָמֵא שֶׁנִּכְנָס לַמִּקְדָּשׁ בְּמִזִּיד עָנוּשׁ כָּרַת, שֶׁנֶּאֱמָר "וְאִם לֹא יִכְבֶּס, וּבִשְׂרוֹ לֹא יִרְחֹץ וְנִשְׂא, עוֹנֵוֹ" (ויקרא יז, טז); בְּשׁוֹגֵג מִבִּיא קֶרֶבֶן עוֹלָה וַיּוֹרֵד, שֶׁנֶּאֱמָר "אוֹ נֶפֶשׁ, אֲשֶׁר תִּגַּע בְּכָל-דְּבַר טָמֵא" (ויקרא ה, ב). וְאִין חִיבִין כָּרַת אוֹ קֶרֶבֶן אֲלֵא מִעֲזָרַת יִשְׂרָאֵל וּלְפָנִים, אוֹ עַל תּוֹסֶפֶת הָעֲזָרָה שֶׁנִּתְקַדְּשָׁה קְדוּשַׁת גְּמוּרָה כְּמוֹ שֶׁבְּאַרְנוֹ.

יא. ואיזה הוא הטמא שחייב כרת על המקדש כל שנטמא בטמאות מן המת שהנזיר מגלח עליהם, שכבר נתפרש בנזירות, או שיגע באדם או בכלים שנטמאו באותן הטמאות שהנזיר מגלח עליהם, שהרי הוא שני לראשון שנגע במת, או שנטמא בשאר אבות הטמאות שלתורה, שיתפרשו במקומן. כללו שלדבר: כל הטעון ביאת מים מן התורה, חייב כרת על ביאת המקדש ואפלו אחר שטבל, עד שיעריב שמשו; אבל המטמא בטמאות מן המת שאין הנזיר מגלח עליהן אף על פי שהוא טמא טמאת שבעה, הרי זה פטור על ביאת המקדש.

יב. וכן הנוגע בכלים שנגעו באדם שנגע במת, או שנגע באדם שנגע בכלים הנוגעים במת אף על פי שהוא טמא ראשון לענין תרומה, ולטמא בשר הקדשים הרי זה פטור על ביאת המקדש: שדברים אלו, הלכה מפני הקבלה. ואף על פי שהוא פטור, מכין אותו מפת מרדות.

יג. המכניס שרץ וכיוצא בו למקדש, או שהכניס אדם טמא למקדש הרי זה חייב כרת, שהרי טמא מקדש ה'. אבל הזורק כלים טמאים למקדש, אפלו היו כלים שנגעו במת פטור מן הכרת, אבל חייב מלקות: שנאמר "ואם לא יכבס . . ." (ויקרא יז, יט) מפני השמועה למדו על רחיצת גופו, ענוש כרת; על כבוס בגדיו, לוקה ארבעים.

יד. יראה לי שאינו לוקה אלא על בגדים שהן אב טמאה, כגון בגדים שנגע בהן זה הטמא למת, שהן אב טמאה כמו שיתבאר. אבל בגד שהוא ראשון אם הכניסו למקדש, אינו לוקה עליו; אבל מכין אותו מפת מרדות.

טו. וכן טמא שהכניס ידיו למקדש, מכין אותו מפת מרדות; וכן כל הטמא באב מאבות הטמאות שלדבריהם, או שאכל אכלין טמאים, ושתה משקין טמאים, ונכנס למקדש במזיד קדם שיטבל מכין אותו מפת מרדות.

טז. טמא שנכנס למקדש דרך גגות פטור, שנאמר "ואל-המקדש לא תבא" (ויקרא יבד): דרך ביאה, חייבה תורה. ואף על פי שהוא פטור, מכין אותו מפת מרדות; אפלו נכנס במגדל הפורח באויר, מכין אותו מפת מרדות, בין שנכנס במגדל דרך גגות, בין שנכנס בו דרך פתחים.

יז. כל מקום שחייבים על זדונו כרת, ועל שגגתו קרבן אם נמצאת שם טמאה בשבת, מוציאין אותה; ושאר המקומות, כופין עליו כלי עד אחר השבת. וכשהן מוציאין, אין מוציאין אותו אלא בפשוטי כלי עץ שאין מקבלין טמאה שלא לרבות את הטמאה.

יח. אחד טמא שנכנס למקדש טהור, או טהור שנכנס למקדש שיש בו טמאה, כגון שהיה מת תחת אהל במקדש, ונכנס הוא תחת האהל הרי זה חייב כרת, שהרי ביאתו וטמאתו באין כאחת.

יט. נכנס למקדש ונטמא שם אחר שנכנס, אפלו טמא עצמו שם במזיד ימהר ויבהל ויצא בדרך קצרה. ואסור לו לשהות, או להשתחוות, או לצאת בדרך ארוכה. ואם שהה, או שיצא בארוכה, אף על פי שלא שהה, או שהחזיר פניו להיכל

וְהִשְׁתַּחֲוֶה, אֵף עַל פִּי שְׁלֹא שָׁהָה חַיִּב כָּרֶת; וְאִם הָיָה שׁוֹגֵג,
מִבִּיא קֶרֶבֶן.

ב. לֹא הִחֲזִיר פָּנָיו, אֲלֹא הִשְׁתַּחֲוֶה דֶּרֶךְ יִצְיָאתוֹ כְּלָפִי חוּץ
פֶּטוּר, אֲלֹא אִם כֵּן שָׁהָה פְּשֻׁעוֹר. וְכַמָּה שְׁעוֹר שְׁהִיתוֹ: כְּדִי
לְקָרוֹת "וַיִּכְרְעוּ אַפַּיִם אֶרֶצָה עַל-הָרֶצֶפָה, וַיִּשְׁתַּחֲווּ, וְהַדּוֹת
לָהּ כִּי טוֹב, כִּי לְעוֹלָם חֲסִדוֹ" (דְּבָרֵי הַיָּמִים ב ז, ג); וְזֶה הוּא שְׁעוֹר
הִשְׁתַּחֲוִיָּה. וְאִיזוֹ הִיא דֶּרֶךְ אַרוּכָה, כָּל שְׂאֵפֶשֶׁר לוֹ לִיצֵאת מִן
הַמִּקְדָּשׁ בְּדֶרֶךְ קִצְרָה מִמֶּנָּה.

כא. יִצָּא בְּקִצְרָה אֵף עַל פִּי שְׁלֹא רָץ אֲלֹא הֵלֵךְ עֶקֶב בְּצַד גָּדֹל,
אִפְלוּ כָּל הַיּוֹם כָּלוּ פֶּטוּר; יִצָּא בְּאַרוּכָה אֵף עַל פִּי שָׂרָץ וְדַחַק
עֲצָמוֹ בְּכָל כּוֹחוֹ, וְנִמְצָא שְׁעוֹר זְמַן שְׁהֵלֵךְ בּוֹ הָאַרוּכָה פְּחוֹת
מִשְׁעוֹר הַזְּמַן שְׁמַהֲלֵךְ כָּל אָדָם בְּקִצְרָה הוֹאִיל וַיִּצָּא בְּאַרוּכָה,
חַיִּב.

כב. יִצָּא בְּקִצְרָה, וְהֵלֵךְ מְעֻט וְעָמַד וְשָׁהָה מְעֻט, וְחָזַר וְהֵלֵךְ
וְשָׁהָה מְעֻט, עַד שֶׁנִּצְטָרַף מִכָּל הַשְּׁהִיּוֹת כְּדִי הִשְׁתַּחֲוֶה בְּמִזִּיד,
אִינוֹ לוֹקָה; בְּשׁוֹגֵג, אִינוֹ מִבִּיא קֶרֶבֶן: מִפְּנֵי שֶׁהִדְּבַר סֶפֶק. אֲבָל
מִכֵּין אוֹתוֹ מִכַּת מִרְדּוֹת.